

(А задъ нея на входната рамка
се усмихватъ две нови лица :
моятъ по-малъкъ братъ и сестра ми,
дето нивга оставихъ деца).

Колко, клетата, се е смалила
и прегърбила отъ добрини —
но дали ти, о, майчице мила,
си видяла и хубави дни ?

Азъ цѣлувамъ пакъ тая дѣсница,
що ни съ толкозъ любовъ излюля —
какъ ни бранѣше като вълчица
отъ суровия бащински гнявъ !

Тукъ неволно си спомнямъ отново
въ тоя часъ на сърдеченъ отчетъ
за доброто напѣтствено слово,
за последния бащинъ съветъ :